

Poul Rasmusen: Der var en Sag, der i Sommer vakte en Del Opsigt her i Landet. Jeg tænker paa Dispensations-sagen fra Randers. Som ærede Medlemmer ville vide, var der en Borger i Randers, forøvrigt en agtet og anset Mand, nemlig Fabrikant Koch, som indsendte et Andragende om Dispensation fra Bygningsloven for Købstæderne. Hans Ansøgning var forelagt for de lokale Autoriteter, de lokale Raad. Men under Hensyn til, at den paagældende Ejendom allerede var stærkt overbebygget, og at der ved den paatænkte Forhøjelse tilsigtedes en Udvidelse af denne Ejendom — en Ejendom, som ligger i den tættest bebyggede Del af Byen — og af dens Fabrikvirksomhed, og under Hensyn til, at disse Forhold vilde virke meget uheldig for Naboejendommens Lys- og Luftforhold, samt af forskellige andre Grunde nægtede saavel Bygningskommissionen som Sundhedskommissionen og Byraadet at anbefale Andragendet. Men ikke desto mindre blev der fra Justitsministeriet meddelt Dispensation. Hvorvidt dette er i Overensstemmelse med den gældende Lovgivning, skal jeg ikke indlade mig nærmere i Diskussion om. Jeg maa jo antage, at den højtærede Justitsminister, forinden han har givet en saadan Dispensation, har sikret sig i saa Henseende. Men hvad der ikke kan undlade at gøre et pinligt Indtryk paa de kommunale Raad ude omkring i Landet, er den Omstændighed, at man fra Justitsministeriets Side tiltrods for, at de paagældende Autoriteter, de Organer, som virkelig have den nærmeste og bedste Lejlighed til at sætte sig ind i Forholdene og afgive deres Skøn, træffer en modsat Beslutning, og det har vakt saa meget mere Opsigt, at man er gaaet stik imod de kommunale Raad, som det er gjort af et Medlem af Venstreministeriet, der jo skulde arbejde paa at udvide det kommunale Selvstyre.

Den højtærede Justitsminister har heller ikke gjort sig overdreven populær i de jyske Byer ved den Beslutning, der blev tagen med Hensyn til Viborg Sindssygeanstalt. Der er allerede talt en Del om det, og den højtærede Justitsminister er fremkommen med en Undskyldning for sin Handlemaade. Jeg vil sige, at naar jeg gennemlæser den højtærede Justitsministers

Udtalelser, kommer jeg egentlig til det Resultat, at hans Udtalelser ikke ere et Forsvar for men snarere et Angreb mod den Fremgangsmaade, der var fulgt. Den højtærede Justitsminister sagde, at oprindelig havde han ment og lovet Rigsdagen, at Hospitalet kunde bygges for en bestemt Sum, det viste sig saa ved nærmere Undersøgelser, at hvis det skulde bygges for den Sum, som var bevilget, vilde der blive adskillige Mangler. Men saa viste der sig en Ven i Nøden, idet Tømmermester Køhler tilbød at bygge det for den anslaaede Sum, og Justitsministeren mente, at det af den Grund var berettiget, at han netop valgte denne Mand til at udføre dette Arbejde og ikke lod andre konkurrere med Tilbud. Jeg vil sige, at selv om den højtærede Justitsminister i Øjeblikket kan føle en særlig Glæde ved, at der endelig kom en Mand, der vilde redde Situationen for ham, saa maa den højtærede Justitsminister vel ogsaa have sin Opmærksomhed henvendt paa, at den Mand, der reddede Situationen, gjorde det vel ikke af pur og ren Kærlighed til den højtærede Justitsminister eller det Foretagende, som laa for. Og naar han har kunnet opføre det for den Sum, var det vel meget sandsynligt, at Manden ikke har villet sætte til ved Foretagendet, og det er da ogsaa sandsynligt, at andre end han kunde have gjort det. Det er ogsaa en mærkelig Antagelse, at en Haandværker, som bor i København, skulde kunde udføre et Arbejde billigere i Viborg, end de lokale jyske Haandværkere kunde gøre det. Om han kan gøre det lige saa billigt, er en Sag for sig, jeg tvivler i høj Grad om, at han kan gøre det billigere, thi hvor kan en Mand gøre det saa langt borte fra sit egentlige Virkefelt? Jeg hævder, som sagt, at der ikke var nogen Grund til at gaa udenom de sædvanlige Regler, at lade ogsaa andre give Tilbud, selv om jeg indrømmer, at man ved Licitationer i Fremtiden bør tage visse Forholdsregler. Men en Licitation behøver absolut ingenlunde at medføre, at Staten bliver daarligere stillet; der kan tages saadanne Kauteler, at man kan sikre sig overfor enhver Eventualitet.

Jeg vender mig derefter til den højtærede Trafikminister, og jeg skal sige til